האיש השעיר

הונגריה

במקום כלשהו, אינני יודע איפה ומתי, חי מלך שהיו לו שדות תבואה נהדרים. אך אחרי כל יום של קציר כל התבואה שנקצרה באותו היום נשרפה כליל. המלך כעס מאוד ושלח חיילים כדי שיתפסו את מי ששורף את התבואה, אך שוב דבר לא הועיל. הם לא ראו נפש חיה.
המלך הבטיח אז תשע מאות תשעים ותשע מטבעות זהב למי שיתפוס את הפושע שמבעיר את התבואה ויחד עם זאת הודיע שמי שלא יצליח לשמור על השדה יומת. רבים ניסו לשמור כי הפרס היה גבוה, אך איש מהם לא הצליח.
אחרי שהומתו כבר תשעים ותשע אנשים הגיע למלך רועה חזירים קטן, שהיו לו שני כלבים. לאחד קראו "פסט" ולשני "הושה". הוא אמר למלך שישמור על השדה.
כאשר החשיך, הנער עלה על פיגום שממנו יכול היה לראות את השדה כולו. בערך בשעה אחת-עשרה הוא ראה זיק אש ליד אחת הערמות. הוא קרא לכלבים "פסט, הושה! תפסו אותו!" אבל הם לא חיכו לפקודה ותוך שניות האיש נתפס.
למחרת הביאו אותו לפני המלך, שהיה כל כך מרוצה שנתן לנער מיד אלף מטבעות זהב. האיש שנתפס היה מכוסה כולו בשערות, כמעט כמו חיה ונראה כל כך מוזר שהמלך הורה מיד לשים אותו בחדר מבוצר ושלח מכתבים למלכים ונסיכים שבשכנות, כדי שיבוא לראות את הפלא.
הכל יכול היה להתנהל בסדר, אך למלך היה בן קטן שגם הוא רצה לראות את האיש המוזר. וכשבא לשם האיש השעיר התחנן בפניו וביקש שיעזור לו להשתחרר. תחנוניו השפיעו על הילד והוא התגנב לחדרה של אמו, לקח משם מפתח ופתח את החדר בו האיש היה כלוא. הוא אמנם החזיר את המפתח למקומו, אך האיש המוזר ברח ולא ראו אותו יותר.
המלכים והנסיכים התחילו להגיע כדי לראות את הפלא, אך הוא לא היה שם! המלך כמעט התפוצץ מכעס ומבושה. הוא חקר את אישתו ואמר לה שאם היא לא תצליח למצוא את האיש השעיר ולהחזירו, הוא יוציא אותה להורג. המלכה אמרה שאין לה יד במעשה ואם הבן שלהם לקח את המפתח, הרי שהיא לא ידעה על כך. אזי התחילו

לחקור את הנסיך הקטן, ושאלו אותו שוב ושוב עד שהודה כי הוא זה ששחרר את האיש השעיר.
המלך כעס כל כך שהורה למשרת לקחת את הילד ליער, להרוג אותו שם ולהוכחה להביא את לבו וריאותיו.
פקודת המלך גרמה צער ועצב גדול בארמון, כי כולם אהבו את הילד. אך לא הייתה ברירה והמשרת הוביל את הילד ליער. אלא שם, במקום להרגו, צד חיה כלשהי והביא את קרביה למלך. זה סיפק את המלך והוא לא הזכיר את העניין יותר.
הנסיך הקטן נדד ביער וחי מכל מה שהזדמן לו.
יום אחד הוא הגיע לבקתה קטנה בה חי אדם זקן. הם התחילו לשוחח והנסיך סיפר את קורותיו ואת גורלו המר. אך אז התברר שהאיש הזקן הוא לא אחר אלא השעיר שהנסיך שחרר מכלאו ושהוא אשף גדול שמאז חי ביער.
הנסיך נשאר אצל הזקן שנתיים, אך אז החליט ללכת משם. הזקן ביקש מאוד שיישאר אצלו עוד, אך הנער לא רצה בכך. אזי הידיד הזקן נתן לו תפוח זהב, שממנו יצא סוס בעל רעמת זהב ומטה זהב כדי להוביל את הסוס.
הוא נתן לו גם תפוח כסף שממנו יצאו מאה לוחמים הוסרים אמיצים וגם מטה כסף כדי לפקד עליהם. בסוף נתן לו גם תפוח נחושת שממנו יכול היה לשחרר חיילים בכל מספר הדרוש, וגם מטה נחושת כדי להוביל את אלה. הוא ביקש מהנסיך לשמור היטב על המתנות האלה, ואז נפרד ממנו.
הנער נדד שוב עד שהגיע לעיר גדולה. שם נכנס לשרותו של המלך המקומי ומאחר שהתנהג בשקט, איש לא שם לב עליו במיוחד.
יום אחד נודע למלך שאויבים רוצים לתקוף את ממלכתו ושעליו לצאת למלחמה. הוא פחד מאוד כי צבאו היה קטן, אך לא הייתה לו ברירה.
כשהמלך יצא אמר הנער למנהל הבית "הרשה לי ללכת לעיר השכנה. אני חייב שם כסף והייתי רוצה לשלם את החוב." מאחר שעם עזיבת המלך לא היה מה לעשות בארמון, מנהל הבית נתן לו ללכת.
כשהנער יצא מהעיר הוציא את תפוח הזהב שלו וכשהסוס קפץ ממנו הוא עלה על האוכף. אז הוציא גם את התפוחים מכסף ומנחושת ואם כל החיל הגדול התקדם בכוון צבאו של המלך.
המלך נבהל מאוד כי לא ידע האם לא בא לקראתו אויב נוסף, אך הנסיך ניגש למלך, בירך אותו ואמר "אני מביא לך תגבורת."

המלך שמח ולא פחד יותר. גם הנסיכות שבארמון שמחו מאוד והזמינו את הצעיר להצטרף אליהן, אך הוא סירב ולא ירד מהסוס, כי לא ידע מתי האויב עלול לתקוף אותם. אך הוא שוחח עם הנסיכות והצעירה והיפה שביניהן נתנה לו טבעת שלה במתנה, והשניה קרעה מטפחת לשניים ונתנה לו חצי.
פתאום הופיע האויב. המלך שאל איזה מן החילות צריך לצאת מולו לראשונה, אך הנסיך יצא קדימה בראש ההוסרים שלו. הם נלחמו באומץ ובעוז עד שצבא האויב הושמד כולו.
המלך שמח מהניצחון הגדול, וכך גם הנסיכות, וכולם ביקשו שהנסיך יצטרף אליהם בדרך לארמון, אך זה לא הסכים ועזב את המקום יחד עם ההוסרים שלו.
כשהתקרב שוב העירה הוא אסף את צבאו ואת הסוס לתוך התפוחים וחזר העירה. כשהגיע לארמון מנהל הבית כעס עליו, כי איחר לחזור. אבל הוא המשיך בעבודתו.
קרה שהנסיכה הצעירה ראתה את המשרת והתאהבה בו. נדמה היה לה שהוא דומה לנסיך הזה שכך עזר להם במלחמה וכך גם אמרה לאביה. המלך התרגז כששמע את הרעיון הזה, אך כדי לספק אותה ציווה לבדוק את חדרו של המשרת הקטן. להפתעת כולם נמצאו שם גם הטבעת של הנסיכה וגם מחצית המטפחת.
כשהמלך ראה זאת הוא קרא מיד לנסיך-המשרת ושאל האם באמת הוא זה שבא לסייע לו בקרב.
"אכן, הוד מלכותו, אני הייתי זה" ענה הנסיך.
"אך מאין בא כל החיל שלך?"
"אם תרצה לראות, צא איתי מחוץ לחומת העיר."
הם יצאו וכשהנסיך פתח את התפוחים יצאו מהם חיילים רבים כל כך שלא נשאר מקום פנוי במגרש שלפני השער.
המלך הבטיח מיד לנסיך את הבת שלו לאישה וגם את מחצית המלכות. הוא שמח גם מאוד כשנודע לו כי הצעיר גם הוא בן מלך. הנסיך ארז את החיילים חזרה לתוך התפוחים והם חזרו העירה. בקרוב התקיימה חתונה גדולה. יתכן והם חיים שם עד היום, אך אינני יודע על כך בביטחון.